

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/33/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3107010595
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3107010595.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému H. K., nar. X.X.XXXX v V., pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1, ods.2 Tr.zák. účinného do 31.7.2001 v jednočinnom súbehu s trestným činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm.d) Tr.zák. účinného do 31.7.2001, prejednal na verejnom zasadnutí dňa 30. júna 2015 odvolania obžalovaného H. K. a prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín podané v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 2. decembra 2014, sp. zn. 6T/42/2007 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolania obžalovaného H. K. a prokurátorky sa z a m i e t a j ú , pretože nie sú dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 2.12.2014, sp. zn. 6T/42/2007 bol obžalovaný H. K. uznaný za vinného z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1, ods.2 Tr.zák. účinného do 31.7.2001 v jednočinnom súbehu s trestným činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm.d) Tr.zák. účinného do 31.7.2001 na tom skutkovom základe, že

dňa 24. februára 2001 v čase o 03.45 hodine viedol ako vodič bez vodičského oprávnenia a pod vplyvom alkoholu v množstve 1,37 promile v krvi, čo predstavuje 0,65 mg/l osobné motorové vozidlo zn. Peugeot 605 EČ: H. XXX, MPZ „D“ po ceste I/61 smerom z Trenčína do Žiliny a počas prechádzania križovatky s cestou č. I/57 v km 137.800 v k. m. Dubnica nad Váhom neprispôsobil rýchlosť jazdy vozidla stavu a povahe vozovky, ktorá bola zľadovatelá a poveternostným podmienkam a okolnostiam, ktoré mohol predvídať, vyšiel s vozidlom mimo vozovku vpravo do poľa, kde sa vozidlo prevrátilo a následne vyšlo na ľavú krajinu cesty I/61, kde zostalo stáť, pričom spolujazdec H. P. utrpel mnohopočetné rozsiahle zranenia nezlučiteľné so životom, ktorým v ten istý deň v Nemocnici s poliklinikou v Ilave podľahol, spolujazdec D. R. utrpel hlboké bezvedomie, zlomeninu spodiny a klenby lebky, kľúčnej kosti, zranenie mozgu, súvislú zlomeninu rebier, pohmoždenie pľúc vľavo, trieštivé zlomeniny stavcov 11, 12, 1 a 3 s prerušením miechy, ochrnutím končatín, pričom je doposiaľ imobilný, a to aj je rozhodnutím Okresného súdu v Trenčíne pozbavený spôsobilosti na právne úkony, pričom dňa 30.12.2013 zomrel.

Za tieto trestné činy bol obžalovaný H. K. odsúdený podľa § 224 odsek 2 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 za použitia § 35 odsek 1 Tr. zákona účinného do 31.7.2001 na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky nepodmienečne. Podľa § 39 odsek 2 písmeno a) Tr. zákona účinného do 31.7.2001 bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradený do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny. Podľa § 49 odsek 1 a § 50 odsek 1 Tr. zákona účinného do 31.8.2001 bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 4 (štyri) roky. Podľa § 287 odsek 1 Tr. poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť škodu poškodenej L. P., nar. X.XX.XXXX, bytom L. nad L., M. a H. č. XXXX/XX, okres L. nad L. v sume 3.089 € a podľa § 288 odsek 1 Tr. poriadku bol poškodený

G. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. V., R. č. XX, okres V., s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho v zákonnej pätnásťdňovej lehote napadli odvolaniami obžalovaný H. K. pre nesprávnosť výrokov o vine, trestoch a náhrade škody a v jeho neprospech prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín do výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Obžalovaný H. K. v písomnom odôvodnení odvolania prostredníctvom obhajcu i na verejnom zasadnutí krajského súdu namietal správnosť napadnutého rozsudku vo výrokoch o vine, trestoch i náhrade škody s poukazom na to, že rozsudok okresného súdu o uznaní jeho viny nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov, pretože nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že v čase dopravnej nehody riadil vozidlo on. Celé trestné konanie sa nieslo v nepriaznivo vytvorenej atmosfére proti nemu zo strany polície, manipulovaním s dôkazmi nevynímajúc a ani okresný súd nevyvodil dôsledky z nezákonného postupu orgánov činných v trestnom konaní, v jeho prípade konkrétne porušením ustanovenia § 115 ods.1 Tr.por. (zák.č. 141/1961 Zb. platného v čase dopravnej nehody), podľa ktorého ak vznikne podozrenie, že smrť človeka bola spôsobená trestným činom, musí byť mŕtvoľa prehliadnutá a pitvaná, čo však vo veci konajúci vyšetrovateľ nenariadil a dal súhlas na pochovanie poškodeného nebohého H. P., u ktorého podľa lekárskej správy zo dňa 24.2.2001 nebola zobrať ani krv na zistenie prítomnosti alkoholu v krvi, čím bolo zmarené vykonanie dôležitého dôkazu, keď pritom vykonanie tohto dôkazu (exhumáciu mŕtvolu) nenariadil v zmysle ustanovenia citovaného § 115 ods.2 Tr.por. ani prokurátor v prípravnom konaní, ale ani predseda senátu. Uvedeným dôkazom bolo pritom možné s veľkou presnosťou zistiť skutočnosť, či vozidlo v čase nehody neriadil práve poškodený H. P.. V celom doterajšom trestnom konaní nebol teda produkovaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek pochybností dokazoval, že v čase nehody motorové vozidlo riadil práve on a pokiaľ okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku, ktorým ho uznal za vinného, poukazuje na dôkazy, o ktoré svoj záver o jeho vine oprel, z výpovede ani jedného zo svedkov nevyplýva, že by ho videli riadiť vozidlo v čase nehody, ale naopak, súd prvého stupňa úplne podcenil vyhodnotenie odborného vyjadrenia Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ SR Bratislava zo dňa 3. apríla 2001, z ktorého je zrejmé, že zo skúmaných stôp v predmetnom motorovom vozidle, najmä pokiaľ sa týka prítomnosti ľudskej krvi skupinovej vlastnosti „0“, ani jedna nie je zhodná so vzorkou odobratou jemu. Pokiaľ okresný súd ako usvedčujúci dôkaz proti nemu použil i záver znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva a odvetvia psychiatrie, k okolnostiam uvádzaným týmito znalcami vzhľadom k tomu, že jemu bol diagnostikovaný otras mozgu, mal sa vyjadriť zdravotnícky znalec z oblasti neurológie a nie psychiater. Okresnému súdu navyše vyčíta porušenie jeho práva ako obžalovaného na obhajobu, keďže orgány činné v trestnom konaní i súd môžu zamietnuť návrhy na vykonanie ďalších dôkazov, so zreteľom na ktoré navrhované dokazovanie nemôže prívodiť zmenu dokazovanej okolnosti, avšak naproti tomu zamietnutie návrhu obžalovaného na doplnenie konania vykonaním takého dôkazu, ktorý je relevantný a spôsobilý prívodiť zmenu dokazovanej skutočnosti, je porušením práva obvineného na obhajobu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam navrhol napadnutý rozsudok ako nezákonný a predčasný zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na jej nové prejednanie a rozhodnutie so záväzným pokynom doplniť dokazovanie o exhumáciu mŕtvolu nebohého H. P. a vo vzťahu k exhumácii vykonať nevyhnutné dôkazy a na ich podklade vo veci znovu rozhodnúť.

Prokurátorka okresnej prokuratúry v písomnom odôvodnení odvolania, podaného v neprospech obžalovaného H. K. do výrokov o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a treste zákazu činnosti poukázala na to, že Okresný súd Trenčín po vrátení veci krajským súdom vykonal v intenciách jeho zrušujúceho uznesenia nové dôkazy, kde znalec zabezpečený obhajobou MUDr. Štefan Novák len polemizuje so závermi pôvodne zabezpečeného znaleckého posudku. K výsluchu znalca MUDr. Štefana Nováka sa vyjadrili aj znalci MUDr. Pamula a Ing. Pupala, ktorí na svojich záveroch k pôvodným znaleckým posudkom jednoznačne zotrvali a to aj v rámci kladenia otázok obžalovaným a aj z tohto dokazovania bolo spáchanie skutku práve obžalovaným H. K. len potvrdené. Namietala predovšetkým, že obžalovanému boli ukladané neprimerane mierne tresty a to ako odňatia slobody tak aj zákazu činnosti a to napriek tomu, že od spáchania skutku v roku 2001 do meritórneho rozhodnutia okresného súdu uplynul značný časový odstup. Pri výmere trestov bolo potrebné brať do úvahy predovšetkým to, že obžalovaný v deň spáchania dopravnej nehody viedol osobné motorové vozidlo bez vodičského oprávnenia, pod vplyvom alkoholu, za súčasného nezohľadnenia povahy a stavu vozovky (poľadovica) a v dôsledku takto vykonanej jazdy spôsobil smrť jednej mladej osoby a nenapraviteľné doživotné

zdravotné následky druhej mladej osoby. Obžalovaný pritom v čase po spáchaní dopravnej nehody, konkrétne po roku 2003, celkom šesťkrát porušil predpisy na úseku cestnej premávky, za čo mu boli uložené finančné sankcie. S poukazom na tieto okolnosti, keď u obžalovaného nebola zistená poľahčujúca okolnosť, mal okresný súd pri správnom postupe obžalovanému uložiť tresty (odňatia slobody aj zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu) v strede zákonom stanovených trestných sadziieb, pričom ich uložením v dolnej polovici konal v rozpore s kritériami ukladania trestov prezentovanými v Trestnom zákone, pretože pri svojom rozhodnutí nechal do úvahy spôsob, akým bol trestný čin spáchaný a závažnosť následku protiprávneho konania obžalovaného, ako aj všeobecno-preventívny účinok neprimerane nízko uložených trestov. Na podklade uvedených dôvodov navrhla napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť vo výrokoch o treste odňatia slobody a treste zákazu činnosti, pretože sú neprimerané a v zmysle § 322 ods.3 Tr.por. uložiť obžalovanému H. K. zákonné a spravodlivé tresty v primeranej výmere.

Obžalovaný H. K. v písomnom vyjadrení k odvolaniu prokurátorky okresnej prokurátorky v zhodne so svojimi odvolacími námietkami poukázal na to, že ku skutku, ktorý mu je kladený za vinu, došlo pred viac ako 14 rokmi, pričom prieťahy v konaní zavinila prokuratúra svojím nedostatočným prokurátorským dozorom a je zarážajúce, že napriek tomu sa domáha uloženia vyššieho trestu bez toho, aby jej vadilo, že spáchanie skutku mu nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, pretože zo žiadneho z vykonaných dôkazov sa nedal vyvodiť záver o jeho vine, keď okresný súd svoj záver vyslovil len na podklade nepriamych dôkazov a konkrétne najmä od jeho vyjadrení bezprostredne po nehode a navyše v stave utrpeného úrazu - otrase mozgu. Je nesporné, že došlo k manipulácii s dôkazmi v jeho neprospech spočívajúcej v tom, že nebola nariadená pitva nebohého H. P.. Pokiaľ aj prokuratúra opiera dôvody svojho odvolania o znalecký posudok znalca MUDr. Pamulu, ako aj z jeho výpovede, je potrebné zdôrazniť, že závery tohto posudku on považuje za neveryhodné a účelové a to včítane jeho vyjadrenia o príčine smrti H. P.. Z týchto dôvodov navrhol odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín ako nedôvodné zamietnuť.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne na verejnom zasadnutí krajského súdu navrhol s poukazom na správne dôvody odvolania prokurátorky okresnej prokuratúry rozhodnúť spôsobom prezentovaným v písomných dôvodoch jej odvolania a zároveň navrhol odvolanie obžalovaného H. K. ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Tr. por..

Krajský súd na podklade podaných odvolaní, ktoré mu spolu so spisom boli predložené dňa 5. marca 2015, na verejnom zasadnutí vykonanom dňa 30. júna 2015 preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov o vine, trestoch, náhrade škody napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolania obžalovaného H. K. ani prokurátorky okresnej prokuratúry nie sú dôvodné. Nezistil pritom chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že okresný súd vykonal na hlavných pojednávaniach všetky potrebné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, včítane tých, ktorých vykonanie mu prikázal nadriadený Krajský súd v Trenčíne vo svojom ostatnom zrušujúcom uznesení sp.zn. 2To/99/2013 z 24. júna 2014 a tieto správne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti tak, ako mu to ukladajú ustanovenia § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Okresný súd svoje skutkové zistenia správne oprel predovšetkým o nepriame dôkazy - výpovede svedkov, ktorým sa obžalovaný (resp. vo vzťahu k poškodenému G. R. jeho otec, t.č. už nebohý H. K. st.) bezprostredne po nehode priznal k tomu, že vozidlo ako vodič viedol on (R. E., Y. L., H.. E. R., K. H. i G. R.), s ktorými korešpondovali aj závery znaleckých posudkov znalcov z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatria (z hľadiska vyjadrení obžalovaného v tom smere, že v dôsledku utrpeného otrasu mozgu si podstatnú časť prežitých skutkových okolností nepamätá), závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie MUDr. Mariána Pamulu, závery znaleckého posudku Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline, prednesené na hlavnom pojednávaní jedným zo znalcov Ing. Adriánom Pupalom (včítane vyjadrení oboch naposledy citovaných znalcov vo vzťahu k obžalovaným v odvolacom konaní predloženému znaleckému posudku znalca z odboru zdravotníctva a farmácie, odvetvia chirurgie MUDr. Štefana Nováka), i listinnými dôkazmi podrobne popísanými v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď pritom logicky i veľmi presvedčivo vysvetlil, z akých dôvodov neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného H. K. v tom smere, že predmetné vozidlo v inkriminovanej dobe

neriadil on. Svoje skutkové zistenia dostatočne podrobne, vecne správne a presvedčivo odôvodnil v napadnutom rozsudku. Vo veci vykonané dôkazy spoľahlivo preukazujú spáchanie skutku obžalovaným H. K. a súd prvého stupňa na podklade vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní potom dôvodne neakceptoval obhajobné tvrdenia obžalovaného H. K. a vecne správne a presvedčivo sa s nimi vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Odvolací súd po preskúmaní veci vzhľadom na uvedené dôvody dospel k rovnakým skutkovým zisteniam ako okresný súd, pretože dôkazy, ktoré vykonal okresný súd a na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, vytvárajú ucelenú reťaz dôkazov, ktoré jednoznačne a nepochybné usvedčujú obžalovaného H. K. zo spáchania žalovaného skutku. Odvolací súd, keďže sa stotožnil s hodnotením vykonaných dôkazov okresným súdom, odvolacie námietky obžalovaného uvedené v jeho odvolaní vo vzťahu ku skutkovým zisteniam, ktoré vo svojej podstate sa týkajú len hodnotenia vykonaných dôkazov, sú pritom len opakovaním obhajobných prednesov obžalovaného v konaní pred okresným súdom a s ktorými sa ten vecne správne a presvedčivo vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, nepovažoval preto odvolací súd za dôvodné a neakceptoval ich.

Vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného H. K. zhodne s obžalobným návrhom ako trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 224 ods.1, ods.2 Tr.zák. účinného do 31.7.2001 spáchaného v jednočinnom súbehu s trestným činom ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201 písm.d) Tr.zák. účinného do 31.7.2001, pričom svoje závery aj v tomto smere v napadnutom rozsudku tiež podrobne a zákonu zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd dospel nielen k rovnakým skutkovým zisteniam, ale aj k rovnakým právnym záverom ako okresný súd, preto ani v tomto smere nezistil dôvody na zmenu napadnutého rozsudku a v podrobnostiach poukazuje na vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a právnemu posúdeniu konania obžalovaného, s ktorými sa stotožnil.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu a treste zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu. Okresný súd pri ukladaní trestov obžalovanému H. K., pri určení druhu a výmery trestov, ako aj spôsobe výkonu trestu odňatia slobody, postupoval v súlade so zákonom. Úhrnný (§ 35 ods.1 Tr.zák.) trest odňatia slobody uložený obžalovanému vo výmere 2 roky podľa trestnej sadzby stanovenej v § 224 ods.2 Tr. zák. účinného do 31.7.2001 v rozpätí od šesť mesiacov až na päť rokov (teda za prísnejšie trestný čin z dvoch zbíhajúcich sa trestných činov) so zaradením obžalovaného na jeho výkon podľa § 39a ods.2 písm.a) Tr.zák. účinného do 31.7.2001 do I. (prvej) nápravnovúchovnej skupiny, spolu s obžalovanému vecne správne uloženým trestom zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 4 (štyri) roky, zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu, stupeň spoločenskej nebezpečnosti (teraz závažnosti) spáchaných trestných činov, ako aj pomery obžalovaného, prirážajúcu okolnosť (spáchal viac trestných činov), keď poľahčujúcu okolnosť správne nezistil a zodpovedá aj podľa zistenia odvolacieho súdu všetkým zákonným hľadiskám rozhodným pre určenie druhu trestu a jeho výmery tak, ako sú uvedené v ustanoveniach § 23 ods.1 a § 31 ods.1 Tr.zák. účinného do 31.12.2005 z hľadiska účelu trestu a jeho individuálnej i generálnej prevencie. V súlade s ustanovením § 39a ods.2 písm. a) Tr.zák. je aj zaradenie obžalovaného H. K. na výkon uloženého trestu odňatia slobody do prvej nápravnovúchovnej skupiny, pretože v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestných činov nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin. Keďže odvolací súd nezistil žiadne zákonné dôvody na zmenu uloženého trestu odňatia slobody, ale ani trestu zákazu činnosti riadenia motorových vozidiel každého druhu, ktorý má svoje opodstatnenie v ustanoveniach § 49 ods.1 a § 50 ods.1 Tr.zák. účinného do 31.8.2001, neakceptoval odvolacie námietky prokurátorky okresnej prokuratúry v tomto smere. Okresný súd podľa názoru súdu druhého stupňa pri ukladaní trestov v uvedených výmerách totiž dôsledne prihliadal aj na skutočnosť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil ešte v roku 2001 a ukončenie jeho trestnej veci po viac ako 14 rokoch od spáchania skutku nemožno považovať za konanie bez prieťahov a v primeranej lehote, keď pritom na uvedenej dĺžke konania obžalovaný nenesie vinu (nemožno mu vytýkať navrhovanie nových dôkazov a to aj v priebehu prebiehajúceho trestného konania, pretože takýmto procesným postupom iba realizoval svoje právo na obhajobu).

Odvolací súd teda - ako je už uvedené vyššie - nezistil žiadne zákonné dôvody na zmeny uložených trestov odňatia slobody a zákazu činnosti (vo vzťahu k trestu odňatia slobody ani na zmenu spôsobu jeho výkonu), preto ani odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

So zreteľom na uvedené skutočnosti krajský súd dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom - a to aj vo výrokoch o náhrade škody, ktoré majú svoje opodstatnenie v ustanoveniach § 287 ods.1 a § 288 ods.1 Tr.por. - preto odvolania obžalovaného H. K. a prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.